

for Februar 1925 —, at Skatteraadene ikke magter deres Opgave, og derfor maa de enten afskaffes og erstattes med en helt ny Institution, eller ogsaa maa der til Raadene knyttes Embedsmænd, som har den nødvendige skattetekniske og regnskabsmæssige Indsigt, og som kan ofre hele deres Arbejdskraft paa Skatteligningen. Jeg har ikke ved det Forslag, jeg her har fremsat, tilnærmelsesvis kunnet opfylde de Krav, som fremsættes af Skatteborgerforeningen. Det er ikke noget embedsmæssigt Apparat, der sættes i Gang ved det Forslag, jeg stiller, men der opnaas noget, som jeg tror kan være lige saa godt, nemlig dette, at Ligningsmyndighederne faar den Sagkundskab, som er nødvendig, saaledes at man er sikker paa, at der paa hvert Punkt i Ligningsarbejdet er den nødvendige Repræsentation for de Interesser, der ønsker en saa ensartet Ligning i hele vort Land som muligt.

Endelig er der stillet et Ændringsforslag til § 56 i den nugældende Lov om Formue- og Indkomstskat. I § 56 hedder det, at Skattebeløb, som fremkommer gennem de Skatteskalaaer, der findes i Loven, kan nedskrives forholdsmæssigt ved Bevilling paa de aarlige Finanslove. Her er altsaa et Tilfælde, hvor man ligefrem lovmæssig har bestemt, at der kan lovgives paa Finansloven; det skal jeg naturligvis ikke komme ind paa i Øjeblikket, men saaledes staar der altsaa i den nugældende Skattelovs § 56. Jeg har anset det for rimeligt at fastholde denne Bestemmelse, men tillige, idet Bestemmelsen jo ellers mangler sit nødvendige Korrelat, give en Mulighed for at forhøje Skattebeløbene forholdsmæssigt, saa at man derigennem skal kunne give Skatteudskrivningen den fornødne Elasticitet. Det er det samme System, som man kender fra Kommunerne, hvor man fastsætter Skatteprocenten eller — som i Københavns Kommune — fastsætter visse Procenter til Grundbeløbet efter hvert Aars finansielle Behov, højere eller lavere, som de enkelte Aars finansielle Krav er. Det er det samme System, som man i Menneskealder har anvendt i England i Staten, hvor man netop fastsætter den aarlige Skattebyrde paa Finansloven ved at bestemme, hvor mange Shillings og Pence der skal betales i Skat pr. Pund af Indtægten, og der er maaske adskillige af de ærede Medlemmer, der nylig har læst om, at man i England for Tiden er meget spændt paa, hvordan Skattesatserne bliver i det næste Finans-

aar, naar de nu skal foreslaas paa Finansloven af den nye Finansminister. Det er altsaa ikke et System, som er ukendt hverken i vort eget Land eller i andre Lande, og det er et System, som muliggør Fremskaffelsen af den Elasticitet med Hensyn til Indtægts- og Formueskat, som der formentlig bør være.

Med Hensyn til det almindelige finansielle Udbytte af de Ændringer, der er foreslaaet ved det foreliggende Lovforslag, skal jeg sige, at den sidste Bestemmelse jo gør det muligt at naa, hvilket finansielt Resultat man ønsker af Indtægts- og Formueskatlovene. Endelig skal jeg bemærke, at de fastsatte Fradragsbestemmelser i det væsentlige giver Indtægtsnedgang, de Bestemmelser, der er fastsat om Selskabsskatten, vil formentlig give nogen Indtægtsopgang, dog ikke megen, og Bestemmelserne om Deling af Fradrag med Hensyn til Kommuneskat og Statsskat vil antagelig kunne give nogen Merindtægt, hvor meget er jeg ikke i Stand til at oplyse i Øjeblikket.

Jeg skal dernæst have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Afgift af Dødsboer*. Vi har jo en Arveafgiftslovgivning herhjemme, som bestemmer, at der ydes en Arveafgift, som er gradueret i Forhold til Arveloddernes Størrelse og i Forhold til Slægtskabet til Arveladeren. Denne Arveafgift er som Helhed ikke særlig høj, og navnlig er den lav overfor nære Slægtninge af Arveladeren. Dette sidste, maa jeg sige, har min ubetingede Tilslutning, jeg mener, at det er netop paa et saadant Punkt, man bør være lempelig i Arveafgiftslovgivningen. Paa den anden Side forekommer det mig, at man ikke ved Arveafgiftslovgivningen har taget Hensyn til Boernes absolutte Størrelse, idet man alene beregner Afgiften i Forhold til de Arvelodder, der uddeles, men ikke i Forhold til Boets samlede Størrelse. I den engelske Arveafgiftslovgivning har man det Dobbelt-system, at man dels har en Afgift paa Boets Størrelse, inden det deles, og derefter særlige Afgiftssatser for Arvelodderne. Det er for saa vidt det Princip, der ligger til Grund for det Forslag, jeg her fremsætter, idet man fastsætter, at der skal udredes en Afgift af Dødsboer, inden Arvedelingen foregaar, medens man i øvrigt med Hensyn til den almindelige Arveafgiftslovgivning bliver ved de gamle Regler. Den Afgift, der foreslaas beregnet af Dødsboer, skal ifølge Forslaget svares efter følgende Skala: Af Boer ikke over 20 000 Kr. 1 pCt., af Boer paa over 20 000, men ikke over 50 000 Kr. 200 Kr. af 20 000 Kr. og 2 pCt. af Resten, og denne